

Poulsgaard (FP):

Statsministeren finder konflikten på Berlingeren meget alvorlig, og det har statsministeren ret i, men der er en ting, vi ikke må glemme, og det er, at der foregår noget tilsvarende andre steder end på Berlingske Tidende. Disse ting tager man jo også stilling til ved den foreslåede dagsorden om arbejdspladsen Berlingske Tidende, for naturligvis må den dagsorden, vi her vedtager, også gælde for andre arbejdspladser. Jeg vil da gerne nævne nogle eksempler på, hvor der finder blokader sted i lighed med den, der foregår på Berlingeren, og hr. Robert Pedersen fra statsministerens eget parti kan bevidne rigtigheden af det, jeg siger nu.

På et møde i Skanderborg blev hr. Robert Pedersen spurgt af en ung studerende, hvad han ville gøre for at forhindre, at samfundsnedbrydende kræfter forhindrer dem, der ville studere, i at komme ind. De kunne simpelt hen ikke få lov til at studere, fordi nogle havde besat institutter m. m. Det er næsten det samme som det, der foregår på Berlingeren.

Et andet eksempel er også en følge af den lovløshed, der breder sig, og her vil jeg gerne nævne Kunstakademiet. Jeg tror ikke, at nogen i dette høje ting vil beskyldte mig for at have særlig sympati for Kunstakademiet, men uanset om jeg har sympati for Kunstakademiet eller ej, har de mennesker, der arbejder dér, krav på deres retmæssige løn, men på grund af en besættelse her ligesom i Århus kan de ikke få det. Jeg vil gerne nævne her, at jeg i dag blev ringet op af hustruen til en af de ansatte, der ikke havde fået sin lønudbetaling. Jeg vil gerne spørge statsministeren: hvis denne oplysning er rigtig, vil statsministeren så sørge for, at disse lønudbetalinger aldeles omgående finder sted?

Det er jo også forbavsende at høre hr. Kurt Hansen her. Jeg ville ønske, at jeg havde de samme alliancer, som hr. Kurt Hansen har, for det, der sker, er jo en følge af det, der sker igennem massemedierne, hvor man forherliger Solvognen, Christiania, Roskilde universitetscenter. Man udbreder dette over hele landet og trækker disse kræfter ind hele tiden, og så er det da klart, at det vil få sådanne følger.

Denne lovløshed skal bringes til ophør, og den dagsorden, vi nu vedtager, skulle også meget gerne omfatte de punkter, jeg her har nævnt. Men jeg vil altså gerne have et klart

svar fra statsministeren på, om de besættelser, der finder sted, bringes til ophør, så de mennesker, der arbejder dér, i hvert fald er sikker på at få deres løn udbetalt.

Glensgård (FP):

For ca. 22 måneder siden – det var nøjagtig den 19. juni 1975 – havde vi en lignende debat i folketinget. Også jeg skal takke for, at regeringen og socialdemokratiet har ændret holdning siden da, men ikke alene har regeringen og socialdemokratiet ændret holdning, det har bogstavelig talt hele folketinget minus naturligvis venstrepartierne.

Det var således, at jeg den 19. juni 1975 fremsatte et forslag om motiveret dagsorden omkring den problematik, der var opstået inden for Hovedstadsområdets Trafikselskab. Forslaget lød dengang:

»Idet folketinget pålægger statsministeren at sørge for, at hindringerne for den normale buskørsel inden for Hovedstadsområdets Trafikselskab fjernes senest mandag morgen den 23. juni 1975, fortsætter tinget behandlingen af lovforslaget.«

Siden dengang er der sket en kraftig ændring i folketinget. Det var således, at de forskellige ordførere på daværende tidspunkt meget skarpt angreb fremskridtspartiet for denne dagsorden. Jeg tillader mig at nævne ordføreren for det konservative folkeparti, hr. Poul Schlüter. Hr. Poul Schlüter sagde – det står i Folketingstidende 1974–75 (2. samling) sp. 7184:

»Blokaden er retsstridig. Det er det i påkommende fald en sag for regeringen at tage sig af, det har vi regeringen til, og det er vist også et godt system. Derfor mener jeg, at hr. Glensgårds dagsordensforslag er udtryk for forfatningsfusks.«

Men det er altså 22 måneder siden. Hr. Poul Schlüter sagde direkte:

»Derfor må jeg advare mod, at folketinget i en konkret sag griber ind.«

Det var ikke kun hr. Poul Schlüter, der havde sådanne bemærkninger på daværende tidspunkt. Det lå også således, at hr. Brusvang afviste dagsordenen, idet man ikke turde stoppe blokaden ved hjælp af de midler, som man nu engang havde til rådighed.

Det var også således, at statsministeren dengang hed Anker Jørgensen, og statsministeren